

1940 APR. 10.

1940 APR. 10.

VIII.

KÉKESI-L

IFJŰ ÉVEK

KERESZTREJTVÉNY.

(15 pont).

Valent Béla

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39
40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52
53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65
66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78
79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91

Vízszintes sorok: 1. Shakespeare „Hamlet” c. színdarabjából. 14. Erdei állat. 15. Kis folyóvíz. 16. Fűszer. 17. Csatorna + V. 18. OEM. 19. Két szó: 1. Gazdasági szerszámok, 2. Úti. 21. Reá. 22. Nagy Zoltán kezdőbetűi. 23. Ilyen a szalonna néha. 24. A beszéd tárgya. 26. Idegen előjáró. 27. Engel Károly Akkumulátorgyár. 28. Így — latinul. 29. Király — jelzője. 30. Kereskedelmi rövid. 32. Nem férfi. 33. Előd. 35. Téli sport. 36. Folyam. 38. Exkirályné. 39. Nem sok, nem kevés. 41. Mutatószó. 43. Igekövető. 45. Kötőszó. 47. Kötőgyapot. 49. Kötőszó. 51. NÜ. 52. Gyümölcs. 54. Mindenre — ellentéte (ék. föl.). 55. Viszsa: bekap. 57. Út. 58. Latinul: akarok. 59. Követeli. 61. Keskeny terület. 62. In dem. 63. Görög betű. 64. Érzékszerven. 66. Véd. 68. Rag. 69. Szobrászművész. 71. EAR. 72. Dal. 74. Gáz. 76. Vallásrövidítés. 78. Többesjel. 79. Izesítsd. 81. Kegyelmes. 82. Viszsa: Kuruc vezér volt.

Függőleges sorok: 1. Festőművész. 2. Csónakot hajt. 3. Tagadószó. 4. Nagytiszteletű rövid. 5. Mértékegység. 6. Névelővel: hasadék. 7. Félsziget — Amerikában. 8. Úgy. 9. Cigány (ék. föl.). 10. Betű fonetikus. 11. NIÓ. 12. Becézett női név. 13. Festőművész. 19. Éktelel női név. 20. Fohász. 23. Bányában van. 25. ABSE. 31. Te — latinul. 32. Mostan — keverve. 34. Kocsi. 35. Viszsa: Kötőszó. 37. Képző. 40. Folyadék. 41. Számárhang. 42. Női hang + Ó. 43. M + Női név. 44. Megy — angolul. 46. Zseblámpába is kell. 47. Így kezdődik a vallatás. 48. Z-vel olasz futball kapus. 49. Vízszintes. 49. 50. Reál mássalhangzó. 51. Évszak. 53. Már mássalhangzó. 56. Betű — fonetikus. 58. Német prepozíció. 60. Görög törzs. 63. Síkság. 65. Harapás közepe. 67. Belső szerv. 69. Harap. 70. Szegény — németül. 72. Dísz (ék. föl.). 73. Kozma eleje. 75. Nép. 77. Képző. 78. Nagy Dániel kezdőbetűi. 80. Zebra eleje.

Erdőhöz közelebb a legnagyobb partján!
 $\frac{28}{51}, \frac{23}{77}, \frac{26}{107}, \frac{30}{127}, \frac{20}{13}, \frac{16}{171}, \frac{28}{194}, \frac{23}{41}$

11, 26, 26, 24, 23, 24, 21

Készen az együttműködésre

Egymás terhét hordozzátok.
Gal. 6:2.

Legnehezebb dolog a világon az együttműködés, munkaközösség. Sokkal könnyebb dolog az egyéni szolgálat. Ha ugyanis, mint egyén teszek valamilyen szolgálatot, jóleső érzéssel tetszeleghetem önmagam előtt derék voltommal. Valaki azt mondta egyszer: nincs kellemesebb érzés, mint ha egy titokban cselekedett jó véletlen kiderül. Ha egy erősebb egyén segítséget nyújt egy gyengébbnek, gyönyörűséget okoz neki, mert sokszorozódik általa erejének tudata. Csak a saját, mások feletti fölényét élvezzi általa. De aki jó munkatárs akar lenni valami közös szolgálatban, annak le kell mondani büszkeségéről, másokat jobbnak kell tartani önmagánál s késznek kell lennie még arra is, hogy az együttesben esetleg alárendelt, szerény szerepet töltsön be. Egyszóval: az egyéni érvényesülés vágyát teljesen el kell vesztetni a közös lelkesedés áradatában.

Nehéz dolog az együttműködés, de annyival értékesebb is. Még Isten is csak így akar vezetni bennünket. Nem kívülről rákényszeríteni, hanem belülről megragadni. A szülői diktátorság sokkal könnyebb, mint a szülő és gyermeke közti bajtársi viszony, de ép annyival értéktelenebb és hatástalanabb is. Munkásjóléti intézményeket könnyebb felülről lefelé, adománykép megvalósítani, mint velük együtt élve alakítani ki a lehetőség szerinti legjobb szociális állapotokat, de ugyanolyan mértékben hatástalanabbak is. Könnyebb egy züllött embernek odavetni akármily bőkezű támogatást, mint odasegíteni, hogy újra megállhasson saját lábán. Mert mindehhez szükséges az együttműködés önfeláldozása. De nagyot, maradandót csak ezen az úton lehet alkotni. A jövő ifjúsága nem lehet tehát többé a csapongó, szertelen egyéniségek ifjúsága. Jövője csak akkor van, ha tud harmóniába olvadni, s tudja önmagát, egyéni vágyait, önző érvényesülési akaratát feláldozni — készen az együttműködésre.

MEGYEK URAM

Magam tanácsán tévedezve
csak tétován, botolva jártam.
Ha szívem fáj s a lelkeim vérzett,
mentő kezet az emberektől
hiába vártam.

Közénk zuhant a végtelenség
s én mentem messze, messze tőled.
Légy százszor áldott ő nagy Isten,
hogy éreztetted kínjaimban
sujtó erődöt.

Ó, szent, kemény próbáltatások,
miktől szívem könnyekben ázott,
de jó, hogy rajtatok keresztül

megláttam minden kínok túlján
az új világot!

Megyek Uram, közel Tehozzád,
nem hallgatok földi tanácsra,
nem győz le sem vér, sem hiúság,
sem a bűnös, száztitkú élet
olcsó varázsa.

Megyek Uram, hallom szavadat
s érzem, hiszem, meg is talállok,
Hogy mindeneknek megbocsátva
csitult szívemmel megpihenjek
örökre Nálad.

Bódás János.

Cserebogár, sárga cserebogár...

Irta: Laki Tibor.

Abban az időben a cserebogarakért voltunk oda. Irtottuk őket. Hallottuk az iskolában a tanító úrtól, hogy milyen kártékony rovarok, hát ellenségnek nyilvánítottuk őket. Pusztítottuk, ahol értük. Leráztuk őket a fákról, hol napközben aludtak és így álom közben meglepve, tehetetlenül potyogtak le kis kocsányágaikról a földre. Ezt azonban ritkán csináltuk. Talán nem tartottuk elég lovagiasnak ezt az eljárást; ez nem volt vadászás, csupán öldöklés, amikor a hatalmas ellenség halomszámra öli le a tehetetlen és védtelen áldozatokat. Meg unalmas is volt. Állóharc, kockázat nélkül, a győzelem és siker biztos tudatával. Tulajdonképpen harcolni sem kellett, legfeljebb fára mászni, hogy jobban rázhassuk meg az ágakat. Minthogy azonban abban az időben naponta több órát töltöttünk a fákon, — nemcsak a gyümölcs kedvéért, hanem mivel ott lakásunk volt: egyikén kilátóhely, egy diófa karosszéknek használt ágán az olvasóhelyünk, másik fán, mert sok ága volt, haditanácsot szoktunk tartani — szóval ez a fára mászás nem jelentett munkát, csupán olyan mindennapi, természetes cselekedetet, mint a városi gyermekek számára a lépcsőjárás.

Az igazi vadászat az volt, mikor repülés közben fogtuk el őket. Itt volt harc, küzdelem, kockázat. Sapkánkat kezünkben tartva rohantunk a zümmögve repkedő bogarak után. A zúgva, ciklázva repkedő cserebogarak liliputi repülőgépeknek tüntek fel szemünkben és ha egyet sikerült sapkánkkal a földre csapni, örültünk, mintha egy ellenséges repülőgép bombatámadását

hiúsítottuk volna meg. Ingerelt a játék, mert minden egyes fordulója egyéni győzelmet jelentett. Fokozta a játék ingerét, hogy esti szürkületkor rajzot tak a cserebogarak. Az ismerős udvarokra, kertekre félhomály borult és szokatlan, új megvilágításban mutatta játszóhelyeinket. Az udvarok távoli zuga fekete foltta sötétült és ebben a titokzatos világban hangzott fel a fák ágai közül előtörő cserebogarak harcra ingerlő zümmögése. Nem maradhatott közönyös az ember. Újra meg újra nekiiramodtunk sapkánkkal. Így sokszor elvettük az órát, amikor haza kellett volna mennünk. Sok szidást kaptunk abban az időben az esti elmaradás miatt. Egyszer azzal is megfenyegettek szüleink, hogy kizárnak, nem engednek be éjszakára, ha oly soká elmaradunk. Erre megszeppentünk és fogadkoztunk, hogy máskor korábban fogunk hazajönni.

Másnap azonban már régen elfelejtettük a kilátásba helyezett büntetést, annál is inkább, mert nem is nagyon tudtuk elképzelni, mit jelentsen az, hogy nem engednek be, vagy kizárnak.

Az esti szürkület beálltával abba hagytuk a délutáni játékokat és lestük az első cserebogár megjelenését. Már tudtuk, milyen fákon tartózkodnak szívesen és azokhoz a barátokhoz mentünk, akiknél sok volt abból a fajtából. Nálunk nem igen volt cserebogár, ezért öcsémmel mindig kénytelenek voltunk idegen vadászterület után nézni. Így jutottunk el ezen a napon a város szélén húzódó kertek aljához. — Négyen voltunk; versenyt kiabáltunk és szaladgáltunk. Csodálatosan jó fogás volt az-

nap. A langyos, nyáreleji estében, százszámra röpködtek a csokoládébarna bogarak. Mind messzebbre és messzebbre kerültünk el hazulról a bogarak hajkurászása közben. Öreg este lett. Már nem is igen láttuk az áldozatokat, inkább csak hártvás szárnyuk zümmögése adott útbaigazítást. Minden érzék-szervünkkel rájuk figyeltünk. Úrrá lett rajtunk a vadászláz.

Ekkor hosszú, elnyújtott kiáltás hangzott fel egyik kert felől:

— Pistaaa!

Egyik játszótársat hívták. Ez a barátunknak címzett kiáltás juttatta az eszünkbe, hogy cserebogáron kívül más is van a világon. Csodálkozva döbbenünk a valóságra. Ijedten néztünk körül. Milyen sötétség szakadt ránk, és micsoda csend! Eddig futkározó lábaink dobogása, hangos csataordításunk hozott életet a kertek alatt húzódó néptelen út csöndjébe, most, hogy megálltunk, egyszerre ránknehezedett az este mozdulatlan, döbbenetes csendje. Az előbb még bátran futkároztunk, most tétova léptekkel kerestük az utat.

— Szervusztok! — kiáltotta barátunk és otthagytott minket. Átvette magát a kerítésen és futva ment a kerten át abba az irányba, ahonnan az imént a kiáltás hallatszott. Neki könnyű, ő már otthon is van. De mi lesz velünk?

— Hány óra lehet? — kérdeztem.

— Nyolc már biztosan elmúlt — mondta nyomatékkal öcsém. Nyolcra kellett volna ugyanis hazamennünk.

Futva mentünk hazafelé. Az Ignác-utca sarkán elvált tőlünk másik barátunk is. Ketten maradtunk öcsémmel. A József-utca sarkán megálltunk, innen látni lehetett a katolikus templom kivilágított óráját.

— Mennyit látsz?

— Kilenc óra.

— Biztosan?

— Nézd meg!

Nagyon megijedtünk. Sietve indultunk tovább. Innen már csak pár lépés volt hazáig. Most már nem futottunk, de a hosszú futástól még hullámozó mellkassal fújtattunk.

Ahogy a kapuhoz értünk, már furcsának találtuk a dolgot. Idegenszerűen sötét volt a ház. Máskor ablakon vagy ajtón hatalmas fénynyalábok vetődtek ki az udvarra, most semmi fény nem látszott. Bátortalanul léptünk be az udvarra és mentünk a folyosó három lépcsője felé. A nagy barna ajtó mindkét szárnya be volt csukva. Vastag deszkalapjaival szigorúan, elutasítóan állt előttünk a barna ajtó. Szoroson egymásra zárult a két nyárny: se hangot, se fényt nem engedett ki belülről. Félve nyúltam a kilincshez és óvatosan lenyomtam. Az ajtó nem engedett: kulcsra volt zárva. Kérdő szemmel néztem öcsémre. Ott állt mellettem, de nem szólt, hanem óvatosan, halkán megkopogtatta az ajtót. Vártunk. Semmi nesz. Erre én is megkopogtattam az ajtót. Újra vártunk. Semmi. Erre öcsém is megpróbálta a kilincset, de az most sem engedett. Most kezdtünk igazán félni. Hol egymást néztük, hol a nagy csukott ajtót. Teljesen tanácstalanok voltunk. Ilyen helyzetbe még nem jutottunk. Más, idegen ajtót már találtunk zárva, de ezt az ajtót, amelyen át „haza mentünk,” amely az „otthon”-ba vezetett, még sohasem találtuk zárva. Talán még nem is láttuk így kívülről becsukva. A ház fala is kísértetiesen fehérlett a sötét estében. A nagy csönd renehezedett lelkünkre.

— Próbáljuk meg az ablakoknál — indítványoztam öcsémnek suttogó hangon.

Lábujjhegyen jártuk körül az épületet. Először az udvari ablaknál álltunk meg ágaskodva, azután a ház előtti kiskertbe másztunk be és az utcai ablakokat kopogtattuk meg. Kísérletünk azonban itt is eredménytelen maradt.

szapora ütései alatt öblös, zuhogó hangot adott a kemény ajtó.

Végre mozgást hallottunk belülről, lépések közeledtek, a zárban kulcs csikordult, felpattant az ajtó s az ismerős fénykéve arcunkba csapott és meszsze kivilágított a sötét udvarra.

A félelem hangos zokogással oldódott fel bennünk megkönnyebbüléssé. —

Hány óra lehet? — kérdeztem

Laki Ferenc rajza.

Teljesen megsemmisülve tértünk vissza az ajtóhoz. Újra kapirgálni kezdtük a kilincset, miközben szívünkben vad rémület kergetőzött.

— Anyukám, — csuklott fel ekkor kétségbeesett, zokogó hangon öcsém a néma estében.

Erre az én szememet is előntötte a könny és vadul rázni kezdtem a kilincset. Aztán vad kétségbeeséssel verni kezdtük ököllel az ajtót. Kicsi ökleink

Nem kaptunk ki, nem szidtak meg, csak néhány csendes szóval magyarázták el, hogy megmondták előre: így járunk, ha nem jövünk idejében haza.

Akkor ott a barátságos fényű, ismerős szobában, szeretett arcok, megszokott bútorok között kezdtem legmélyén megérezni, hogy mi is az otthon, mi is a szülői ház...

De a cserebogarakat ettől kezdve nem szerettük.

„Az én népem nem tudja az Ur ítéletét”

A második beszédgyűjtemény.

A 26—29. fejezeteket foglalja magába. Jeremiás prófétai működésének néhány nagyélményű eseményét gyűjti egybe, melyek Sedekiás király uralkodásának idejébe esnek. (A 26. fejezetet már a 7.-ikkel kapcsolatban megismertük.)

Jer. 27—28.

A járom.

Sedekiás uralkodásának negyedik évében, Kr. e. 594-ben olyasféle politikai feszültség támadt a „közel Keleten”, amilyeneket manapság élünk át Európában. Egyiptom új fáraója, II. Psammetich (Nékhó utódja) erősnek mutatkozik s Júda és a többi kis állam — Edom, Moáb, Ammon; Tirus és Sidon erődített városok — újra kergetni kezdik a régi ábrándot: Egyiptom segítségével talán legyőzhetik Babilont. Jeruzsálembé összegyülekeznek ez államok követei tanácskozásra, de csak titkon, hogy a nagy ellenfél neszét ne vegye. Ezeknek a követeknek szól Jeremiás különös szimbólikus üzenete. Egy fából készült jármot vesz a nyakába, tagjait kötelekkel megkötözteti. Mit jelentsen ez? „Vegyétek nyakatokba a babiloni királynak jármát!” S ezt a követelést azzal okolja, hogy Isten Nabukodonozort „az ő szolgájának” nevezi, szolgálatába állította; vagyis *Istennek* akarata az, hogy Júda Babilon járma alá kerüljön! A *király* előtt is megismétli tettét s üzenetét a próféta. Heteken át járkel így, nyakában a járommal.

Persze, hogy a hazafiasok szemében ez szörnyű hazaárulás. A nép közt nő is az „irredentizmus” láza: nem maradhatnak az elvitt templomi szent edények Babelben, a pogány Marduk szenthelyén; ezeket csak nem hagyhatja odaveszni az Úr! Sőt, vissza kell hoznia a királyt is a fogságba jutottakkal együtt (Jojákint és csapatát!). Mégpedig hamarosan! *Hananiás*, ki a hivatalos próféták közé tartozik, azt mondja: két év múlva máris bekövetkeznek ezek. Jeremiás is reménykedik a visszatérésben, de csak *hetven* esztendő elteltével! Melyikök szava teljesedik be? Hananiás haragjában még le is törí Jeremiás nyakából a jármot. De meghal még abban az évben, úgy, ahogy azt Jeremiás válaszképpen megjövendölte. Jeremiás beszélt igazán az Úr nevében, mert az ő igéi teljesedtek be!

Jer. 29.

Levél a fogságba.

Hogy Jeremiás mennyire nem hazafiatlan, mutatja törődése a fogságba szakadtakkal. Sedekiás király valamilyen ügyben követséget küld Nabukodonozorhoz. Ezt az alkalmat Jeremiás felhasználja és a király tudtával egy gyönyörű vigasztaló levelet küld szenvedő honfitársainak. Csupa *józenség* minden sora. Csak építsenek házakat, alapítsanak családot, neveljenek gyermekeket — üzeni. Miért? Hogy 70 esztendő múlva az utódok meg nem fogyatkozott serege térhessen haza! *Vallási* szempontból is fontos ez a levél. Áttöri a régi zsidó gondolkodást, mely szerint csak a hazai föld szent föld, csak ott lehet Isten igazán imádni. Egy szent nép minden földet, a pogányt is szentté teszi, — hirdeti ujságként Jeremiás. Nagy dolog ez. Hiszen így alakultak ki a jeruzsálemi templomi

kultuszon kívüli, ú. n. zsinagógai gyülekezetek a fogságban s utána. Ezeknek pedig nagy szerepük volt a keresztyénség hódításaiban! (Pál pl. Európában először mindenütt ezeket keresi fel.) Azzal is vigasztalja a fogságiakat, hogy az itthoniakon nagyobb Istennek ítélete, ne vágyódjanak hát irígyen haza (16—20. v.). Ez a levél a „prófétáknak” és a „hazafiasoknak” nem tetszett. A fogságból egy *Semaja* nevű próféta haza is ír a jeruzsálemi vezető papnak, hogy hallgattassa el Jeremiást; de ennek más véleménye van Istennek nagy emberéről s felolvassa előtte a levelet. Jeremiás ítéletet mond a gonosz levélíróra.

A harmadik beszédgyűjtemény.

A 30—33. fejezeteket foglalja magába. Nem tudjuk, mikor írta le őket a próféta. De könyve legszebb részei közé tartozik. Ő, az ítélethirdetés legkomolyabb prófétája, sem tud megállani Isten haragjánál. Az *üdvösség* hirdetőjévé lesz! Isten cselekvése nem végződhetik ítéletben, jönnie kell a szabadításnak, új és tökéletes jövendőnek, amidőn majd visszatérnek a foglyok és helyre áll a megromlott viszony Isten és az ő népe között.

Jer. 30,1—31,14.

Új napok.

Isten visszahozza az ő népét majd azokban az új napokban. Nem engedik az ellenséges népek? Nincs az a hatalom, amely megakadályozhatná Isten akaratát és cselekvését, ha ütött az órája. Isten majd ítéletet tart a többi népek felett is s el kell engedniök a választott Izráelt. Visszatérés, szabadság és öröm napja lesz az! Persze mindez nem magától értetődő. Nem is annak a jutalma, hogy a nép lelkileg talán ismét Istenéhez tért fogsága szenvedései alatt. Hiszen gyógyíthatatlan a sebük! Nem! Isten csodája lesz csupán! *Isten hűsége* az, mely nem fogyatkozott el; Ő tud még orvosságot, Ő állít helyre mindent, Ő küld valakit fejedelmül és papul az uratlan népnek. Mikor lesznek ezek az új napok? Az *utolsó időben*. Vagyis akkor, amidőn a *messiási* üdvkor s ezzel a világ utolsó szakasza megérkezik. A 30. fejezet vége így tulajdonkép Jézus Krisztusra vonatkozó prófécia.

A 31. fejezet azt írja le, hogy *hogyan* fog mindez végbe menni. Isten maga vezeti vissza népét mintegy a pusztából a nyugalom helyére. Olyan teljes lesz a maradék visszatérése, hogy nemcsak az erősek, de a vakok, sánták, nyomorultak is vissza találnak. S megint egy csodálatos prófécia a jövendőről: Isten *atyja* lesz annak az új kor népének; majd így imádkozhatnak Hozzá: mi atyánk! Aztán még azt is kiszínezi a próféta, hogy milyen földi jólét áll be.

Jer. 31,15—40.

Új Szövetség.

A következőkben nem Júdáról, de az *északi ország* szebb jövendőjéről esik szó. Ez, tudjuk, 722-ben elesett s nagy része asszír fogságba vitétt. Rájuk is gondol Jeremiás. Az északi ország területén van *Ráma* városkája; ennek magaslatán *Rákhel* szent sírja. Jeremiás költőien fejezi ki magát: az ósanya, Rákhel siratja fogságba vitt fiait, t. i. a József és Benjámin törzsekhez tartozókat. A vigasz: vissza fognak térni! „*Efraim*” (így is nevezi e fogságiakat, kik, úgy látszik, több, mint egy évszázad után sem szóródtak szét a fogságban) — megbánta már vétkét és visszatérhet Isten kegyelméből. (15—20. v.)

Az „Izráel leánya” megszólítás már nemcsak egyes törzsekre értendő, hanem az egész északi országra. Maga Isten hívja fel őket a visszatérésre. Elöl jőjjenek az útjelzőket lerakó útkészítők, utána a többiek. Bízattja a habozókat. Új rendet ígér nekik földjükön. (21—30. v.)

A fejezet hátralévő szakaszát minden keresztyénnek alaposan ismernie kell. A 31—34. verseket pedig illenék könyv nélkül tudnia! Itt jövendőtetik meg szó szerint Istennek *Új Szövetsége!* Ez már nem is csak az északi ország visszatéréséről jövendöl, de *Isten egész népének, minden népének új életrendjéről!* Kapcsolatban van természetesen a régi, Ó-szövetséggel, melyet Isten Izráel népével kötött, mikor Egyiptomból kihozta őket s Mózes által törvényt adott nekik. Ugyanaz az Isten mind a két cselekvésnek alanya! De mégis merőben új lesz a második az elsőhöz, a régihez képest. Éppen ez az új teszi az első — jóvá! Nem szabad tehát megtagadnunk ma sem az Ótestamentomot, de nem szabad felednünk a két Szövetség közti különbséget sem! Ezt a különbséget persze igazában Jézus Krisztus eljövetele után ismertük meg, de — figyeljük meg — már benne van a jeremiási jövendülésben is. Szedjük néhány pontba ezt a *különbséget.*

1. A *kőtáblákat* Izráel népe őrizte; tartalma a törvény; e törvény Istenét a megszabott kultuszok szerint kell imádni. Az Új-szövetség a *szívekbe* iratik; szíve pedig nemcsak egy népnek, de minden embernek van; kitágul tehát a Szövetség az egész világra; s egészen személyessé válik az Istennel való viszony, hiszen nem áll többé a szív és Isten között semmiféle kőtábla, szent sátor és kultusz; közvetlen közelségbe jut a gyermek — atyjához. 2. Az Új Szövetség *növekvő Isten-ismeretet* hoz. Nem is Isten az, aki megváltozott a két szövetségekötés időközén. Csak mi ismerjük meg Őt most már jobban. Izráel nagy része előtt csak egy családi vagy *nép-isten* maradt a mindenség Ura. A próféták szídják is népüket e tudatlanság miatt. Az újszövetségi gyülekezet tagjai mind ismerik az Istent, *mindenek Atyját.* 3. Az Új Szövetség a *kegyelem* szövetsége! Az Ószövetség is hirdeti Isten jóságát, hiszen azért adta a törvényt, hogy az ember helyes úton járjon. De a törvény csak bűnössé tett minket, mert nem tartottuk meg. S ezért nem lehetett a rajta álló törvény örökkévaló. De az Isten bocsánatán, irgalmán felépülő Új Szövetség nyilván *örökkévaló*, mert semmi sincs, ami többé Istennel való kapcsolatunkat megzavarná, a bűnünk se! Mindez valósággá lett Jézus Krisztusban.

Jer. 32.

Különös vétel.

Ez is az új üdvkor profécijával függ össze. *Hanameél*, egyik unoka-öccse jó Jeremiáshoz azzal a kéréssel, hogy vegye meg tőle *szántóföldjét.* Bizonyára eladósodott. Elsősorban a rokont illette a vétel lehetősége, hogy a birtokok a család kezén maradjanak (III. Móz. 25,25.). Jeremiás helyzete azonban nem valami rózsás. Tömlöcben van. Így akarják elhallgattatni. Jeruzsálemet az utolsó ostromzár veszi körül. Bizonyos már Júda vége. Ilyenkor földet venni? Az Úr szavára mégis megveszi Jeremiás. Ezzel hirdeti a népnek, hogy *bízzék a jövendőben!* Övék lesz még ez a föld. Érdemes akár vásárolni is. Később maga is gyötrődik, helyesen tette-e? Isten szava megnyugtatta: az ítélet után valóban új élet következik. — (A 33. fejezet nem jeremiási, a fogság utáni időkből származhatik; ép azzal a „hazafisággal” van tele, melyet a próféta elítél.)

S. L.

BIBLIAI KÉRDÉSEK.

Február havi kérdéseink helyes megoldása:

1. Zsolt. 2, 9.; 31,13.; Jer. 22,28.; 25,34.; 48,38.; 51,34.; Hós. 8,8.; Csel. 9,15.; Róm. 9,22—23.; II. Kor. 4,7.; I. Thess. 4,4.; II. Tim. 2,20—21.; I. Pét. 3,7.; Jel. 2,27. — 2. A farizeusok és heródespártiak (Mt. 22,15.; Mk. 12,13.; Luk. 20,20.). — 3. Sénakhérib ellen (II. Kir. 19,35.; Es. 36—37. fej.). — 4. II. Tim. 2,9. — 5. Fáraó előtt Mózes és Áron (II. Móz. 7. kk. fej.); Bálák előtt Bálám (IV. Móz. 23.); Saul előtt Sámuel (I. Sám. 15.) és Dávid (I. Sám. 17.); Dávid előtt Náthán és Gád (II. Sám. 12.; 24.); Ákháb előtt Illés (I. Kir. 18.); Jósafát előtt Mikeás (I. Kir. 22.); Jójákim, Sedekiás és mások előtt Jeremiás (Jer. 21., 22., 27., 34., 38. fej.); Nabukodonozor előtt Sidrák, Misák és Abednégo (Dán. 3.), valamint Dániel (Dán. 4.); Belsazar előtt Dániel (Dán. 5.); Dárius előtt Dániel (Dán. 6.); Artaxerxes előtt Nehemiás (Neh. 2.); Ahasvérus előtt Eszter (Eszter 8.); Heródes előtt Keresztelő János (Mt. 14,4.) és Agrippa előtt Pál apostol (Csel. 26.).

Nyertes lett *Gáncs Mária*, Budapest, lg. VI. o. 12 ponttal.

Április havi kérdéseink:

1. Kicsoda lakolt halállal azért, mert Jerikó bevételénél elvett az *Úrnak szentelt* zsákmányból?

2. Melyik az a próféta, aki annyira nem akar a hivatalos próféta-rendbe tartozni, hogy így szól: „*nem vagyok én próféta*”?

3. Ki volt az a pogány fővezér, aki Izráel *szent földjéből* magával vitt valamennyit, hogy az igaz Istennek áldozhasson?

4. Hol ír még a szentírás *Rákhelről*?

5. Hol jövendöl *Esaiás* meg *Ezékiel* Istennek új, örökkévaló szövetségéről?

Beküldési határidő: *április 25.* — Sokan megrestültek és nem küldik már be a megoldásokat. Nem szép. Tessék munkálkodni!

Tengerszem a Kárpátokban.

Mák Pista VII. oszt. tanuló előadásai az iskoláról

Édes Öcsém!

Az iskolai munkában az a szép, hogy nem oszlik el, mint a bűborék s marad, mi volt, a pusztá lé, hanem a munkátokat a tanár urak megérték, azaz jegyekkel osztályozzák. Az iskolai dolgot, mivel, mint mondtam, az ünnepi esemény, a kalendárium mintájára piros jeggyel látják el (sokszor alaposan ellátják) a szóbeli feleletet pedig, lévén az többnyire gyászos eset, a gyász színével: feketével. Írásbeli működések szám-egyenértékét ti is megláthatjátok néha napján. Ilyenkor nehogy a váratlan öröm lesújtson, óvatosan járjatok el. Tegyétek rá az ítélt maradványát s lassan leplezzétek le a szomszédok feszült kíváncsisága közben. A többi osztályzatban csak esetlegesen gyönyörködhetek, ha pl. a tanár úr az osztályban feleli a noteszt. Ez a gyönyörködés izgalmas és kétséges. Izgalmas, mert rövid ideig tart s rettegni kell, hátha visszafordul érté, kétséges meg azért, mert a tanár urak számítanak erre a feledékenységre s a számokat betűkkel tarkítják. Olyan is akad, aki nem elégszik meg a latin betűkkel, hanem a görög, héber és kínai ábécét is használja. A számtantanár urak a gyökjelet, löerő jelét (H. P.), sőt a morse-jeleket is alkalmazni szokták. Ezekből aztán nehéz kitalálni, hogy mit is jelent?

Jegy négy van: egyes, kettes, hármas és négyes. Az egyes régebben gyakori volt, legálább is a szülők azt mondják. Mostanában

ritka, mint Magyarországon az északi fény. A diákok nem szeretik, a szülők azonban — érthetetlenül — rajonganak érte. A kettes, más néven: jó. Ez, mint a neve is mutatja, jó. Ebben a tekintetben hasonlít a dobostortához és a krémes réteshez, meg lehet vele elégedni. Az osztályfőnök úr is szereti, könnyen lehet leírni. A hármas is jó jegy. A középkorban nemzeti jegy volt. Három a magyar igazság, mondták. Mátyás király halálával (1490) azonban odalett az igazság, csak a hármas maradt meg belőle. Újabbban a népdalköltészetben virágnak: Három bokor saláta, Hármat rikkantott a rigó, stb. A jegy épp ezért igen népszerű felsőbb osztályosok körében. A szülők nem szeretik. A négyes, más néven: elégtelen. Igen rokonszenves szám, de kár, hogy fosztóképző van benne. Ennek következtében, aki ilyen kap, meg van fosztva a vakáció örömeitől, sőt a családi békétől is. Szülőknek igen ellenszenves jegy, hogy miért, nem tudom. Utóvégre is nem ők készülnek javító vizsgára.

Ezek az általános számjegyek, de van rajtuk kívül még sok. A számsor ugyanis, mint tanultatok, mindkét irányban a végtelenségig tágítható, a tanár urak pedig találcsony természetűek. Vannak úgynevezett törtjegyek, egyketted, kétharmad, háromnyolcad, négykilenced, vannak továbbá egycsillagos, kétszillagos, háromcsillagos jegyek, aztán rangban utánuk következnek az egyszer aláhúzott, kétszer, háromszor, négyszer aláhúzott, egyszer föléhúzott, kétszer, háromszor, ötször föléhúzott számjegyek. A tanár urak csak azért nem gyarapítják őket, mert végül maguk sem ismernék ki magukat.

Részletes tárgyalásukra nem is térek ki. Ti, ha az osztályfőnök úrral jó barátságban és békében akartok élni, maradjatok meg a jó-nál.

Gyorsírással jegyezte:

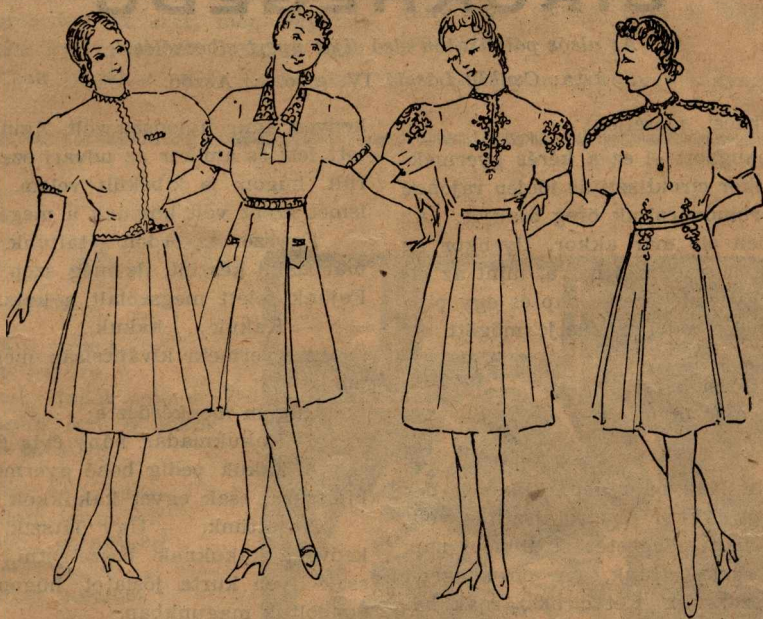
R á k B a n d i.

Az Ifjú Évek örömmel jelenti, hogy kitévő munkatársának, Bódás Jánosnak pünkösdre új kötete jelenik meg. Melegen ajánljuk versszerető olvasóink figyelmébe. Fűzve 2.08 pengő, kötve 3.12 P. Megrendelhető levelezőlapra a szerzőnél. Cím: Bódás János ref. lelkész, Székesfehérvár.

Magyaros leánykaruhák

A hosszú hideg tél után mindenki igaz örömmel köszönti a nap melegítő sugarát, a tavasz jöttét. A természet újra éled, lélezkzik. A kis hóvirág felüti fejecskéjét, az ibolya kedvesen mosolyogva biztat: ne csüggedj, bármilyen borzalmas is volt a tél, a tavasz diadal-maskodik felette, újra itt van, hogy új életet fakasszon mindenfelé.

Hogy ne kelljen, leánykák, sokat törni a fejeteket, közlök négy magyaros hímzéssel ellátott ruhatervet. Ha egyszínű pamuttal varrjuk ki, akkor írásos, sárközi vagy torockói hímzést alkalmazunk, ha több színnel, akkor buzsáki, matyó vagy szűrhimzéssel díszítjük. Fontos, hogy mosható, színtartó fonalakat használjunk. Nagyon

Jól esik a már nagyon is megúnt téli gúnyát levetni, a sötét ruhákat vidám tavaszi színekkel felcserélni. A meleg napsugárral együtt megkezdődnek a nyári sportok, egyenlőre a tennisz, később a szabadon való fürdés.

Elővesszük tavalyi, sok esetben néhány éves fehér vászon ruhánkat, forgatjuk így, forgatjuk úgy, s azon tűnődünk, miképpen varázsolhatnók újjá. Mi sem könnyebb ennél, egy kis jól alkalmazott hímzés egész más formát, vonalat ad a régi ruhának.

beváltak a magyar gyártmányú Mezfonalak.

Hosszas küzdelem után végre megtanulta a magyar társadalom, hogy a magyar népművészet megbecsülni való drága kincs, hogy ezt minden magyar szívnek szeretnie kell. Ti, magyar leányok, zárjátok a szívetekbe ezt a kincset és hordjátok örömmel és büszkén a magyar, vagy legalább magyaros hímzéssel díszített ruhát.

Glock Klári.

CIROKHEGEDŰ

Az alsós pályázaton első díjat nyert elbeszélés.

Irta: Csukly László IV. g. o. t., Aszód.

— Józsi bácsi, meséljen!

Gyakran hangzott el ez a kérés gyermek-ajkunkon, amikor ciroktisztítás idején rajongó tisztelettel körüludvaroltuk öreg alakját. Az öreg élete telén élt már akkor. Ilyenkor az embernek nem marad más hátra, mint az elmúlt életből egy emlékezetes nap és egy pipa dohány, melynek bodorgó füstje mögött ott szomorkodik az élet.

Meséljen, Józsi bácsi!

És mesélt a jó öreg.

* *

Régen volt. Nagyon régen. Akkor is őszt volt, mint most. Akkor is ciroktisztítás volt. Nekünk ez a nap jellegzetes és ünnepi nap. Cirokhegedűt készítettünk. (A cirokhegedű egyszerű kis szerszám. Két cirokszárnak hégját felhasítjuk, alája két végénél fát teszünk és kész a hegedű. Hozzáértő kéz szép üveg-hangot hoz ki az egyszerű hangszerből.) Én tudtam a legjobb hegedűt gyártani, testvérem és kis húgom nagy irigységére. Kérte is gyakran:

— Jóska, add nekem a cirokhegedűt! Te úgyis tudsz újat csinálni.

— Úgy ám! — feleltem én a fiúk fölényes hangján. Az kell még, hogy a lányok is hegedüljenek a cirokhegedűn!

— Jól van, te irigy! — mondta. Aztán nagy sírva elszaladt. Nagyon bántotta, hogy őt, azért, mert lány, lenéztem. Én csak mosolyogtam. Ha haragszik, majd megbékül. És meg is békült, mert a hegedű csak addig volt

kedves, amíg újdonság volt. Azután kegyvesztett lett és amikor az udvari szemét közé került, húgom is kibékült velem. Ettől kezdve ismét szent volt köztünk a megértés.

Egyszer az erdőn sétáltunk. A természet már halni készült, de még szép volt az erdő. Fejünk felett megszólalt a kakukmadár:

— Kakuk... kakuk...

A gyermeki kíváncsiság megszólalt bennünk.

Húgom megkérdezte:

— Kakukmadár, hány évig élek?

A kakuk pedig bohó gyermeki lelkünket kijátszva, csak egyet kakukkolt.

Nevettünk. — Úgy látszik, most nincs kedve a kakuknak beszélgetni, azért mond csak ilyen kurta jóslatot, húgom életére, — gondoltuk magunkban.

Mire hazaértünk, el is felejtettük.

* *

Egy esztendő lepergett az idő vaskerekén. Újra ősz volt. De előre megéreztem, hogy szomorúbb ősz lesz, mint a többi. Még a madarak is előbb elköltöztek. Szomorú, nagyon szomorú ősz volt.

Húgom ágynak esett valami csekélységnek hitt meghűléstől. A vidám pirosság eltűnt arcáról. Csak feküdt a fehér ágyban még fehérebb arccal.

Édesanyám gyermekét féltő szíve aggódva vert. De remélt, hogy meggyógyul. Mit is tehetett volna mást? Egy fájó anyaszív mindig remél. Pedig már nem sok ideje volt hátra.

Eszembe tűnt a kakukjósolat. Beteljesült.

Amikor a láz már javában gyötörte, magához hívott:

— Jóska, csinálj nekem cirokhegedűt. Úgy szeretném a hangját hallani.

Könnyezve megígértem. Készítettem nagy gonddal a cirokhegedűt. Szíve fájt. Megígértem magamban, hogy ez lesz az utolsó hegedű, amit én csinállok, tehát jól el készítem. Amikor elkészült, bevittem ágyához.

Amikor meglátta, szeme megcsillant. Nem hitte, hogy neki adom.

— Nekem adod, Jóska? — suttogta.

Nem szóltam, csak kezébe adtam. Az izgalomtól kipirosodott az arca, még egyszer láthattam vidám gyermekarcát. Játsszani nem tudott vele. Csak szájához vette és megcsó-

kolta. A hálátlan szerszám éle megvágta szája szélét. De ő nem érezte, hogy a szíve is könnyezett, amikor kiült szája szélére a piros vércsepp. Azután keblére ölelte a cirokhegedűt, a fal felé fordult és elaludt... örökre...

Halálos ágya mellett sírtak szüleim. Még töredeztve beszélt értelmetlen szavakat. Utolsó mondatát a lelkéből suttogta:

— Köszönöm a cirokhegedűt — mondta.

Én nem voltam ott az ágya mellett. Az udvaron álltam. Künn az októberi csillagok ragyogtak. Az eget néztem könnyes szemmel, hogy nem látom-e húgom felszálló lelkét. S a titokzatos sötétkék égboltról egy fiatal halványfényű csillag hullt a nagy Mindenség tengerébe.

Kishúgom halványan ragyogó csillaga.

B É K É

(1940. március.)

Rózsailata van e szónak,
és édes, tiszta mézíze.
Kik békén élnek, dallal szólnak,
békén nyugosznak lenn a holtak,
és békés a hívők szíve.

Óh béke, áldott, régi béke,
Krisztusból sarjadt fogalom!
Hófehér szárnyad szétiporta
leszorítva a véres porba
a gyengét győző hatalom.

Ki érez mézízét a szájban,
s ki úszik rózsailatárban,
ha megcsonkítják a hazát?
Ó Moszkva felszálló galambja,
s Trianonból hullt olajág!

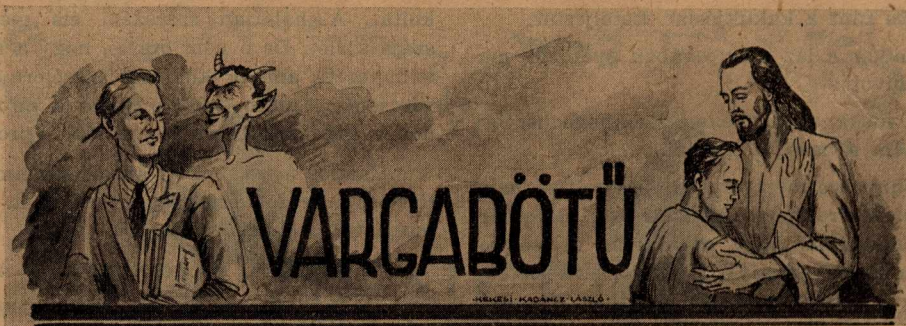
De jó, hogy él és lát az Isten,
s a végzet hajtja malmait,
kik nagyok voltak, összetörnek,
de megnőnek, kit összetörtek,
s a galambszárny újból vakít.

Verejtékkel, daccal letörlik
róla a szennyet és a vért.
Trianon félig összetörve,
s a finn béke sem él örökre,
az Úr keze mindent elér!

Kallos Erzsébet

Móritz S. Unoleumja.

Regény.

Irta: Farkas Zoltán.

(Nyolcadik közlemény.)

— Hova, hova — állt eléje a portás.
— Egyh... h... ráérő... orvosh...
kell... gyorsa... — pihegte a portás
széles mellébe.

— Ráérő? Haha! kacagta el magát
a portás? — Azért eredj öcsém Pestre
az orvoskamarába. Ezeknek ha száz
kezük volna, az is mind tele lenne
munkával.

De hát ki megy ki, ha a telepen
történik valami?

— Azt be kell jelenteni a rendelő-
ben és délután a soros látogató orvos
megnézi.

— Addig régen halott. Most kell
egy orvos. Mindegyik szolgálatban van?
Nincs olyan, amelyik nincs benn?

— Olyan nincs. Ha csak az igaz-
gató úr öméltóságát nem óhajtanád
elcipelni? Az még nincs benn, — vi-
gyorgott kedélyesen Bélára, mint aki
jó tréfát mondott.

Béla azonban nem vette tréfára a
dolgot.

— Hol lakik? — riadt a portásra.

— Ott abban a villában, ni!

Béla már fordult is és iramodott a
villa kapuja felé. Önkénytelenül hátra
tartott a konyha bejárathoz, de félúton
észrevette s visszatért a főbejárathoz.

Csöngetett. Fehér kötényes, bóbitás
szobalány nyitott ajtót.

— Mit akar? — nézett végig Béla
munkaköpenyén. — Hátnál a konyha, —
s máris be akarta csapni az ajtót. Béla
azonban már közbefurakodott és sür-
gető, erélyes hangon jelentette ki:

— A méltóságos úrhoz jöttem a...
konzumból...

— Hozott valamit?

— Nem, beszélnem kell a méltósá-
gos úrral.

— Milyen ügyben?

— Sürgős ügyben! — robbant ki
Bélából a türelmetlenség. — Élet-halál
kérdés, minden perc drága. Hol a méltósá-
gatos úr?

— Itt vagyok, fiam, mi baj? —
szólalt meg a háta mögött egy szelid,
bársonyos és csodálatosan ismerős
hang.

Béla hátra fordult.

— Alázatos szo... — és torkán
akadt a hang. Mert amint felpillantott,
szemtől szembe találta magát azzal az
Ismeretlennel, aki pár hónapja, azon a
sötét sáros napon hátára vette az áru-
kihordó kosarát és egyúttal egy életre
való vígasztalás magvát hintette el
lelkébe.

Csak egy pillanatig állott dermedten, aztán forró viharként tört elő belőle az öröm.

— Méltóságos uram! Hát a Méltóságos Úr az? Jaj, de jó... — odaugrott a barátságosan mosolygó férfihoz s mielőtt elkaphatta volna, megcsókolta a kezét.

gette bizonytalanul Béla arcát — pedig húsz év előtti betegeimet is felismerem.

— Nem a kórházban volt, az utcán. Épen fulladoztam a kesergő önzés mocsarában. Méltóságos úr arra jött, kihúzott, sziklára állított és elindított egy egészen új világ országútján. Azóta más az életem.

A soffőr behajtott a konzum udvarába.

— Na, na, fiam. Hát ez meg mi? — húzta el a kezét az igazgató röstelkedve, s szemével intett a báméskodó szobalánynak, hogy elmehet.

— Ezzel tartoztam igazgató úrnak, mert megmentette az életemet.

— Én? Nem emlékszem. Mikor operáltalak?

Pár hónapja, egy sötét, sáros dél-előtt.

— Nem emlékszem rád, — néze-

Az igazgató még mindig csodálkozva nézte a lelkesen ujjongó fiút. Nem árulta el magát egy szemrebbénnel sem. Béla kénytelen volt feltenni a kulcskérdést:

— Hát nem tetszik emlékezni a kosárra? Béhringéig vitte Igazgató úr helyettem.

— Hja, te vagy az, fiam? Szót sem érdemel. Gondoltam, nagyon fáradt lehetsz.

— Az voltam. De nem testileg, itt bent. S ezt tetszett meggyógyítani. Élete legszebb operációja volt Igazgató úrnak. De most megint meg kellene menteni egy életet. Úgy-e, tetszik segíteni?

— Örömmel, fian. Hisz azért vagyok a világon.

— Akkor tessék gyorsan a konzumba jönni. Majd útközben elmondom az esetet.

A többi aztán úgy ment, mint a karikacsapás. Egy perc alatt előállt Koronghy igazgató autója, a másik perc alatt már ott is voltak a konzumnál. Közben Jani röviden vázolta Jani virtuskodását és szomorú következményeit.

A soffőr behajtott a konzum udvarába. Koronghy szótlánul kiszállt és odasietett a raktárajtóban sáppadtan, famerevséggel heverő Janihoz. Főléje hajolt, tapintott rajta itt-ott, aztán intett a soffőrnek és Janinak:

— Tegyük a kocsiba!

Együttes erővel beemelték. Koronghy melléült és kezét nyújtotta Bélának:

— Isten veled, fiam! A többit bízd csak rám.

Jóleső megnyugvással nézett Béla a kikanyarodó autó után egy pillanatig, aztán futott vissza a pincébe. Kettőzött erővel állt neki a dugózásnak, mert már egész üveghadosztályok sorakoztak az asztala körül.

Senki se kérdezte tőle, hol járt. Pedig majd egy óráig odavolt. Furcsa volt ez egy kicsit, de nem ért rá gondolkodni rajta.

Negyed óra telt el, fél óra? Szorgalmas munkában nehéz ezt megállapítani, de egyszer csak lekiáltottak érte: menjen fel, a főnök úr hivatja. Kicsit szo-

rongó érzéssel igyekezett felfelé. Már tudják? Hogy kéne úgy elmondani, hogy Szabó bácsinak, Szarvas Józsinak ne legyen baja belőle.

A főnöki irodában egész táborkar várt rá. Ott volt Figedy úr, Seitz úr, Glatz úr is. (Ezért nem kérdezett hát tőle a pincében senki semmit). Béla köszönt és várapozásteljesen megállt. A főnök előbbre lépett egy kicsit és egy percig szótlánul nézte. Aztán így kezdte:

— Tudod mi jár azért, ha valaki engedély nélkül ott hagyja a munkáját? Legalább is egy jó pofon. Tudod mi jár azért, ha valaki megment egy emberéletet? Legalábbis egy szép medália. Én egyiket sem adom neked. Az elsőhöz nincs szívem, a másodikhoz nincs medáliám. Csak annyit mondok azért: derék gyerek vagy. Na elmehetsz.

Kezet nyújtott Bélának, megrázta, aztán hirtelen elfordult tőle, mert a szíve tájéka rohamos olvadást jelentett s attól félt, a szemét egy-kettőre ellepi az árvíz.

VII.

A konzumban egy-kettőre elterjedt a híre, hogy mentette meg Béla Schrammel Jani életét. Mindenütt mosolygó arcok fogadták, mikor a dugózás befejeztével a pincéből feljött. Többen a kezét is megszorongatták.

Déli ebédszünetben haza sem ment, hanem töpörtyút és kenyeret vett s azon rágódva sietett a kórház felé. A portás megint nem akarta beengedni, mert még csak egy óra mulva kezdődik a látogatási idő. Nagynehezen sikerült megértetni vele, hogy nem látogatni, hanem csak érdeklődni szeretne annak a betegnek az állapota iránt, akit az igazgató úr hozott be délelőtt az autóján.

(Folyt. köv.)

BETŰREJTVÉNYEK.

(Egyenként 2 pont).

Arab

Kéry János

MenyasszonyB

Teade'latan'

Szeberényi Tamás

ADÉL te

Ebura fobos

Czinkotszky István

kutya $\frac{ló}{u}$

Panty

Ledzéni András

. y

Pontversenyünk állása: Albrecht Győző 167, Algöver Mihály 169, Andreics Etus 28, Ambrózy Árpád 14, Bánki Zoltán 69, Bányai László 82, Becskő Zsuzsanna 115, Borbély Károly 116, Boros János 124, Bruckner József 154, Czinkotszky István 169, Farkasfalvi Mauchs Imre 47, Farkas János 37, Tertinszky Edit 31, Gállik József 74, Gedóváry Lilike 84, Gubucz István 49, Gulyás Mihály 166, Gyimóthy Margit 10, Györe János 166, Habersack Oszkár 23, Hegyi István 80, Herrstein Gyula 90, Hibbey Csaba 162, Horváth István 106, Jankó Miklós 76, Jekisa Ervin 16, Karácsony Gyula 110, Kéry János 76, Kilczér Gyula 171, Kliment Z. Miklós 171, Koródy Júlia 10, Kossuth Tivadar 169, Kovács András 92, Kozma Márta 134, Kraft György 7, Lakos György 143, Laub János 49, Ledzéni András 123, Máczay Lajos 171, Mestyán Gyula 12, Mucsy Endre 12, Nagy Sándor 23, Odorfer Magda 171, Orbán László 36, Pataki Lenke 166, Potyondy Gyula 60, Réthy Béla 124, Réti Ernő 98, Sándor Judit 140, Schmidt Gusztáv 159, Schrikker Alisz 10, Schuller Aranka 37, Sebestyén Sándor 10, Steiner Iván 146, Szeberényi Tamás 62, Szohor Miklós 171, Szokolay Pál 168, Szórády István 171, Tarján László 48, Terray László 171, Tráger Herbert 114, Unger László 162, Vajda Gizella 60, Valent Béla 148, Wagner Iboya 86, Zahorán Judit 25, Zeisler György 102, Zorkóczy Gábor 166.

Múlt havi számunk rejtvényeinek megfejtéséért könyvjutalmat nyert Hibbey Csaba, Miskolc, Hunyadi-út 8. sz. és Szórády István, Gyula, Árpád-utca 18.

Rejtvénymegfejtőink figyelmét felhívjuk, hogy a levelekre tegyenek megfelelő bélyeget, mert különben portót kell fizetnünk érte. Pl. ha Budapestről nyitva küldi is el valaki, azért nem 2 filléres kell reá, hanem 10.

Rókaadás. Igen ügyesen írod le a kékes kirándulósodat, de mivel ebben az évben a helynek igen szűkével vagyunk, nem tudjuk közölni. Csak gyakorold az irogatást máskor is.

Lippert Éva. A januári szám, úgy látszik, elveszett a postán. Elküldtük újra.

Terray László. Gratulálunk a szép eredményhez, nekünk is őszinte örömet okoztál.

Miskolczi Margit. Mindig szívesen látom a rajzait, nemcsak pályázatok alkalmával. Ha olyan, amelyik nemcsak rajzképen jó, hanem nyomdai sokszorosításra is alkalmas, közlöm is. A „Nyúgdíjasok” ilyen volt. Szíves üdvözlöt.

Potyondy Gyula. Minden kis versed tehetőségre vall, folytasd tovább az irogatást s máskor is küldj belőlük mutatóba. Szeretném a fejlődésedet figyelemmel kísérni. Egyet már is közlök belőlük a következő számban.

Cs. Gy., Pécs. Kis versed, — bár időszerű volt — még nem alkalmas a közlésre. Ügyelj arra, hogy a sorokban az ütemek ne szakítsák meg a szavakat.

Kliment Z. Miklós. Iskolai tréfátad közlöm. Máskor is szívesen veszek ilyeneket.

A szerkesztői verskötetéből néhány példány még kapható. Ára az Ifjú Évek olvasóinak 1 pengő. Bélyegben is beküldhető.

A márciusi szám rejtvényének megfejtése:

KERESZTREJTVÉNY.

Kettőt egy csapásra.

G Ö R E C Á B O R	S Z E M E R K É L
Y ■ E L Ó Z Ó ■ A	Z A B ■ B ■ I L I
Ó N ■ I T O ■ O B	A ■ E B U R A ■ V
N É V ■ E ■ O D U	B E ■ O R A ■ L E
I M Á M ■ E M E L	A N G Y A L V Á R
G E M ■ T ■ A R E	D A ■ E F P ■ P P
E T ■ S A S ■ A J	S ■ P R A H A ■ O
Z ■ H A N Z A ■ T	Á V E ■ K ■ D I O
A N I H K O D N I	G O N D O L D E L

SZÁMREJTVÉNY.

A virágnak megtiltani nem lehet, hogy ne nyílják, ha jön a szép kikelet.

BETŰREJTVÉNYEK.

Félelem.
Szabó.

Dante.
Cigaretta.

BUDAPEST, 1940. ÁPRILIS.

XVIII. ÉVFOLYAM 8. SZÁM.

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat.

Alapította **Algöver Andor.**

Főszerkesztő: **Dr. Bánkúti Dezső.** Felelős szerkesztő és kiadó: **Dr. Rempert Elek.**

Szerkesztő bizottság: **Dr. H. Gaudy László,** Bpest, **Dr. Keken András,** Hódmezővásárhely, **Raskó Kálmán,** Szarvas, **Dr. Ruhmann Jenő,** Sopron, **Weiszer Gyula,** Nyiregyháza.

Dr. Zelenka Margit, Bpest.

Szerkesztőség: Budapest, VII., Vilma királynő-út 19.

Kéziratok a felelős szerkesztő lakására, Bpest, VII., Damjanich-u. 28b, III. 22. küldendők.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László,** Budapest, XI., Váli-út 4. II. 2.

Postatakarékpénztári csekkszám: **26.111.**

A lap megjelenik a tanév folyamán minden hónapban.

Előfizetési ára egy évre 3 pengő; egyes szám ára 30 fillér.

---

ifj. Kellner Ernő könyvnyomdája, Budapest, V., Csáky-utca 10. 90460

Rexhy, Valcut